

vendiggør samarbejde og koordinering mellem uddannelse, erhverv og civilsamfund. Det er i såvel det offentlige som det private områdes interesse, og derfor er det også vigtigt at se på de tal, som Institut for Konjunktur-Analyse er kommet med.

Det er selvfølgelig tankevækkende og også bekymrende, hvis virksomhedernes efteruddannelse af medarbejdere er for nedadgående. Vi er jo alle sammen enige om og ser nødvendigheden i at investere i den enkelte medarbejders kvalifikationer og muligheder, også i fremtiden. Arbejdsmarkedet er foranderligt hele tiden, og det kræver derfor, at medarbejderen til stadighed er klædt på og har lyst, engagement og motivation til at være en del af det fremtidige arbejdsmarked. Også derfor er efteruddannelse påkrævet.

Det er centralt, når vi har fokus på efteruddannelse, at efteruddannelse ikke kun tilbydes nøglemedarbejdere. Efteruddannelse skal være en mulighed for alle, både i form af opkvalificering, det at tilegne sig ny viden og det at kunne få nye muligheder på fremtidens arbejdsmarked. Men her står vi altså med et reelt problem, fordi de ufaglærte og de kortuddannede i stigende grad hægtes af arbejdsmarkedet, måske på grund af et manglende overblik over, hvilke muligheder og hvilke kompetencer de selv har, og hvor de gerne vil arbejde sig hen. Også set i lyset af den stigende arbejdsløshed kan de kortuddannede og de ufaglærte gå hen og blive overflødige, hvis de ikke formår at få del i den fornødne efteruddannelse og videreuddannelse, som er så nødvendig.

Vi står med nogle massive udfordringer, når det drejer sig om hele dette område, og det er nogle udfordringer, som kræver, at vi har fokus på og ikke nedtoner denne del af uddannelsesområdet. Vi står med nogle udfordringer, når det gælder hele arbejdsstyrkens uddannelsesniveau, vi skal have overblik over hele området, og vi skal samle trådene og se på: Hvor er det, det ikke går godt, og hvor er det, det er lykkedes? Det er helt fint, at Institut for Konjunktur-Analyse kommer med nogle tal, og at SiD kommer med nogle helt andre tal, men hvor er det, vi bevæger os hen?

Vi skal også forholde os til hele finansieringen. Der er en øget brugerbetaling, og hvilken betydning har det egentlig fået? Her kan man sige, at vi måske fra politisk hold bliver nødt til at tænke i nye finansieringsmodeller, hvis vi ønsker at fastholde et efteruddannelses- og videre-

uddannelsesniveau, der også virkelig rækker ud i fremtiden – ikke kun til gavn for erhvervslivet og arbejdsmarkedet, men sandelig også til gavn for den enkelte borger.

Undervisningsministeren (Ulla Tørnæs):

Jeg vil gerne takke Socialdemokraterne for, at vi kan få denne, synes jeg, meget principielle debat om tilrettelæggelsen af hele vores voksen- og efteruddannelsessystem.

Kl. 12.35

Jeg synes, der er sagt mange gode og mange rigtige ting om vigtigheden af efteruddannelse, og det er synspunkter, som jeg fuldt ud deler. Men det står mig bare en anelse uklart, hvad det egentlig er, Socialdemokraterne vil, og derfor synes jeg, det er helt relevant i denne sammenhæng og i forbindelse med en så principiel og grundlæggende debat om et så vigtigt system som vores voksen- og efteruddannelsessystem, at spørge: Hvad er det egentlig, Socialdemokraterne vil?

Vil Socialdemokraterne genindføre skatteskruen? Vil Socialdemokraterne igen flytte rundt på ressourterne, så arbejdsmarkedsuddannelserne vender tilbage til det, vi tidligere kendte som Arbejdsministeriet? Vil Socialdemokraterne tilbage til den fulde udbudsstyring, hvor det alene er udbuddet, der er afgørende for, hvordan vi bruger over 2 milliarder skattekrone på området? Vil Socialdemokraterne, sådan som vi har forsøgt, holde fast i en kvalificering af efterspørgslen, så vi er sikre på, at de over 2 mia. kr. bruges dér, hvor der også er et reelt behov? Eller vil Socialdemokraterne vende tilbage til systemet med mere end 2.500 forskellige arbejdsmarkedsuddannelser frem for de nuværende 140 kompetencebeskrivelser?

Altså med andre ord og kort sagt: Vil Socialdemokraterne rulle tiden tilbage til før november 2001? Det synes jeg er relevante spørgsmål, når nu Socialdemokraterne har rejst debatten, hvilket jeg synes er godt, og det får mig til at bruge nogle ord på at begrunde og forklare, hvad det er, vi har gjort på området, og hvad vi har villet opnå med det.

Vi har som sagt med indførelsen af deltagerbetalingen ønsket at få en mere kvalificeret styring af efterspørgslen. Vi har ønsket at sikre, at de mere end 2 mia. kr., vi bruger på området, bruges dér, hvor virksomhederne og medarbejderne har et behov, og jeg er af den opfattelse – vel vidende, at systemet ikke har virket i særlig lang tid, skal jeg sige til fru Margrethe Vestager –